

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De tribus quæ alliciunt omnes, & personas illustres præsertim, vt Deo
seruiant. Cap. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

reinetur, quàm in recitandis illis pre-
buis: nam id Deo gratius erit.

CAPVT V.

*De tribus quæ vniuersos, potissimum
tamen illustres personas inuitare
debent, vt Deo seruiant.*

EXperientia discimus tria esse
quæ efficiunt vt debitè alicui
seruiatur. Primum est eius qui
seruit nobilitas: secundum eius cui
seruitur magnitudo ac bonitas: ter-
tium spes præmij. Tria hæc, si rectè
ea consideramus, cum alijs varijs ef-
ficient, vt nunquam omittamus ser-
uire altissimo. Primū itaq; dixi nobi-
litatē ei⁹ qui inseruit, inuitare vt be-
ne seruiat. Siquidē generositas cogit
quodammodo generosū, vt sublimi
modo perficiat opus, q̄ faciendū as-
sumpsit, idq; potissimū cū illi ne-
gotiū est cum personis generosis. V-
niuer si igitur quod ad hanc rem atti-
net, aduertere debemus qui simus, &
quantæ nobilitatis: inuenimus e-
nim vnumquemque nostrum ma-
ioris esse excellentiæ quàm sint
celesti

*Tria sunt
ad serui-
endū Deo
necessa-
ria.*

*Prima cō-
sideratio.*

*Hominis
dignitas,
& excel-
lentia.*

*Libertatē
veram fi-
bi compa-
rat, qui
Deo in-
seruit.
Psal. 81.*

coeli ipsi ac mundus vniuersus, cum ad imaginem & similitudinem Dei conditi simus, ipsiusq; filij, quando gratē ipsi seruimus, ac postmodum perpetui regni eius hæredes. Hæc itaque nobilitas plurimum nos incitare debet vt Deo benè seruiamus. Nam, etiam si omittamus, quod æquum est, vt generosus generositate vtatur, fidelitate ad debitè seruiendum, nihil aliud adeò efficit, vt ad summam veramque nobilitatem quàm exoptant, generosi proximè accedamus, quàm summo Deo seruire. Siquidem ex hominibus dij effimur, vt habet scriptura sacra: atq; ita (vt vulgo nonnullis dicitur) magis quàm regio sanguine progeniti sumus. Sicque merito dicimus idem quod D. Agatha Quintiano præsidi respondit, roganti cur se Christi ancillam diceret, cum generosam se esse personam assereret: Summa, inquit, ingenuitas ac libertas illa est, in qua seruitus Christi esse comprobatur. Hoc sanè iustissima ratione respondit. Nam soli illi futuri sunt
reges

reges coeli, quemadmodum habet
 sanctum euangelium: imò & inter *Matt. 24.*
 a regibus terrenis sublimiores sūt.
 Nam sibiipsis dominando, etiam ei
 quod reliquum est dominantur. V-
 niuersi autem qui Christo non ser-
 uiunt, non tantum diaboli filij sunt, *Deo qui*
 verum etiam vilia tandem efficien- *nō seruit,*
 tur eius mancipia in tenebris infer- *demonis*
 nalibus. Itaq; si quem ex priore cau- *vile man-*
 sa, nempe vt summam adipiscatur *cipiū est.*
 libertatem ac dominium, non inui-
 tat ad seruiendum Deo nobilitas, eū
 saltem terrere deberet grande ma-
 lum quod secūdo loco additum est,
 nempe quòd filius ac mancipium ef-
 ficiatur diaboli, atque ob id totis
 viribus niti deberet ad seruiendum
 Deo.

Secunda consideratio.

Secundò etiam aduertere debem⁹
 magnitudinem, dominium ac boni-
 tatem Domini, ad cuius seruitium
 creati sumus. Inueniamus autē abs-
 que vlla comparatione maius esse
 dominium quod obtinet Deus super
 vnum-

voumquemque nostrum ac super vniuersos reges, magnos & paruos, quotquot in cælo & in terra sunt, quam sit dominium quod habent reges ac magnates vel super vilem terræ sportulam: neque enim vel huius sunt veri domini: Deus autem adeo

Leges terræ non sunt verè domini.

*Dei potestas im-
mensa.*

*Dei benignitatem
sepius
memorandum
esse.*

Dominus est omnium illorum, vt vnico flatu possit vniuersos in nihilum redigere, & omnes eos in profundum inferni demerget, nisi ei seruiuerint: si verò ipsi seruiant, adeo illos in futura vita exaltabit, vt verè agnoscant non aliud quàm vilem terræ sportulam esse quæcunque hic habebant, collata ad magnifica illa quæ ibi consequentur. Non est quod multis efferramus huius Domini magnitudinē, nam etiā si nunquā cessaremus, parū esset quod diceremus. Ego quoq; qui hæc scripsi, paucis decreui absoluerē, vt quod dicitur tenacius memoriæ inhereat. Iustum itaque est vt tanto Domino seruiamus, respectu cuius tam parui sunt vniuersi, vt diximus. Nec minus sanè nos inuitabit eius bonitas seu benignitas, quā vniuersis

versis vitæ nostræ momentis millies
 animo reuoluere debemus. Certè
 inter abiectos terræ homines magnæ
 benignitatis duceretur, si rex aut
 quispiam dominus ipsorum amore
 ac premijs eos inuitaret, cum ob per-
 petratâ ab ipsis in ipsummet domi-
 num prodicionem, posset acerbam
 de illis sumere vindictam. Maior ta-
 men adhuc esset benignitas, si pro
 huiusmodi proditoribus se plurimis
 afflictionibus ac morti idē Domin⁹
 exponeret. Verū supra omnē cōpa-
 rationem longè maior elucet hæc
 benignitas ac bonitas in excelsō Do-
 mino nostro. Nam cum tantæ sit ma-
 iestatis, adeo quæ nullius egeat, ele-
 git ferre vitam tantis plenam labo-
 ribus ac molestijs, donec & illâ per
 aspera tormenta relinqueret, quò v-
 tinam daret his qui morte adeò dig-
 nierât: vtq; sublimiori vita opibusq;
 perpetuis ditaret eos qui adeò in-
 grati ac proditores fuerant. Magnus
 hic Deus infinita sua bonitate præter
 beneficia quæ diximus, etiam ange-
 lis suis præcipit vt continuè nobis
 infer-

*Dei beni-
 gnitas in
 nos quanta
 fuerit.*

*Dei bene-
 ficiorum
 in nos nu-
 mer⁹ in-
 mensus.*

inferuiant: præcipit vt coelum & terra ne vno quidem temporis momento cessent à nostro obsequio. Et præter hæc omnia, vt longè abundantius suam eximiam bonitatem ostenderet, voluit semper nobiscum in sacratissima Eucharistia permanere. Procurat modis innumeris vt veris bonis crescamus: neque vnquam cōsentit vt eis qui ipsi seruiunt contingat labor aut afflictio, nisi ea conditione, vt per hæc plurimum boni i-
 sis accedat, longèque magis, quàm nos ipsi, nostrum exoptat bonum. Sed rogo quid non efficiet in nostrum commodum, qui ob nostrum bonum tantis cum afflictionibus morti se tradidit. Quicquid sanè dici poterit, parum videtur ei qui hæc attentè cōsiderauerit.

Tertia consideratio.

*Premia
 vite fu-
 tura me-
 morie re-
 petenda.*

Dixi præterea quòd tertio cōsiderare debemus, quò magis animum ad seruiendum huic tam magno tamque bono Domino, magnitudinem præmiorum quæ expectamus, si

ipsi seruiamus. Cumque adeo ma-
 gna sint, vt habet D. Paulus, quod *1. Cor. 2.*
 mundus vniuersus non sufficit ad ea
 exprimendum, aut imaginandum,
 sufficiat presenti considerationi,
 quod longè magistriste nuncium ef-
 fer, si vel minimo eorum qui in cœ-
 lis agūt, nunciaretur, Deum statuisse *Premia*
 illum inde auferre, & totius huius *vite fu-*
 mundi regem efficere, quàm si cui- *turæ quā-*
 piam regi huius mundi nuncietur *ta sint, e-*
 illum crastino die regno suo priuan- *leganti*
 dum, ac subditorum suorum lanceis *cōparatio-*
 confodiendum. Id adeò verum est, *ne colligi-*
 neque vlla probatione egens, vt de *tur.*
 eo nemo dubitet, nisi qui de omni
 veritate malè iudicat. Sanè etiam
 si is qui Deo seruit, hæc sublimia in
 cœlo præmia nō expectaret, sed dun-
 taxat cordis plenam gaudio pacem,
 quam hic possident qui veræ virtuti
 sededūt, ac despectui seu reiectioni
 vanitatum huius mundi: vtque libe-
 ri sint à misera & nunquam quieta
 aut contenta vita, quam degunt hi
 qui in peccatis agunt, id solùm de-
 beret ad hoc sufficere, vt vniuersa
 vita

A bono opere nullo modo cessandum, valet enim saltē ad cōversionem.

Amor inordinatus secretum peccatū.

vita nostra obsequio huius magni Dei dedicaretur, quantò magis dum tanta tamque sublimia bona expectamus, vt diximus, etiam si nemo sit qui illa possit exprimere. Qui ergo hæc supra dicta considerans, non excitatur & animatur vt Deo seruiat, certò sciat se somno mortis sopitū non omittat tamē operari donec excitetur. Præsto enim est Dominus vt remedium adferat nostris malis, si cum humilitate operemur quod in nobis est. Quod si quis prædictis rebus non excitatur, huic plurimū expedit, vt singulariter apud se ad querendum remedium scrutetur, nū fortassis secreto alicui peccato sit obnoxius, cuius nō habet conscientia remorsum. Quod si inuenerit, vera emēdatione remedium adhibeat, statimque nouam sentiet salutem ac vires ad omne bonum. Poterit autē secretum peccatum appellari amor cuiuspiam inordinatus, qui inflationem generat in anima: item quoduis dictum seu externorum bonorū cuiuspiam, aut aduersus bona pauperum,

rum, quorū sunt varij redditus, aut
 alia bona ecclesiastica seu secularia.
 Dicuntur quoque peccata secreta in
 beneficiorū aut officiorum reipub.
 distributione, quando huiusmodi
 tribuuntur aliquibus, eò quòd colla- *In occult-*
 tori aut eius maioribus seruiert, *ta peccata*
 quod omnino paruum est, dum vel *multi non*
 illi digni non sunt, aut sunt alij qui *raro labū-*
 magis promerentur. In his atq; alijs *tur.*
 varijs multi delinquant, qui non fir-
 mis, sed malignis prætexitibus ea ex-
 cillant. Quòdque peius est, plurimū *In obse-*
 dolēt cum eis aperitur veritas, quod *quo di-*
 etiam numerari potest, inter prædi- *nino non*
 ta peccata secreta. Atque hinc est *que de-*
 quod Deus nos deserit, neque enim *lectāt, sed*
 in quibusdam tantū rebus Deo *laboriosa*
 seruire debemus, quas nobis præci- *et mole-*
 pit, sed in omnibus. Neque tantum *sta sunt*
 id cupere debemus intelligere, quod *querēda.*
 nobis delectabile est, aut non admo-
 dū molestū in eius seruitio: sed & id
 quoq; quòd ob nostram superbiam
 aut malitiam fuerit admodum labo-
 riosum. Qua dere non facile est sin-
 gularia adferre exēpla, nisi materia
 pluri-

plurimum prolongetur: quidam enim in vna re peccant, alij autem in alia: neque id huic seruit proposito, ni vt hîc concludamus, quod ob hæc aut similia peccata quidam secreto Dei auxilio iustè priuantur: & ita prædictis tribus considerationibus non admodum mouentur, vt supremo omnium Domino prout debent inseruiant.

CAPVT VI.

Quibus in rebus Deo potissimum seruire debeamus: quodq; bonæ cogitationes ac desideria, sint Dei potissima obsequia.

1. Tim. 4.
Pie mentis
actiones in Deum,
corporis actionibus
præstant.

QUOD attinet ad secundū, quod initio dicere constitueramus, quibus in rebus potissimum Deo seruire debeamus, annotandum pro fundamento erit quoddam D. Pauli documentum, quo tradi Dei obsequia quæ mente fiunt: veluti sūt Deum animo & bonis cogitationibus ac desiderijs reuereri & amare, maioris esse pretij quàm corporalia: qua-